

Kulturális-közéleti havilap, harminckilencedik évfolyam

2013 április Vers

Kollár József: Újközépkori miniatűrök

Újközépkori miniatűrök

I.

Kolumbusz

Ha megírnám ezt a verset,
arról szólna, hogy szerzek
egy hajót, s felfedezem
árnyékvilágom. Szerelem

repítene. Imago mundim
te lennél (karcsú karavella,
ringó hajó), s én neked,
ha elragadna a képzelet.

II.

Patetico Vespucci

Elszörtad úton, útfélen.

(Mintha így kezdődhetne a vers.)

– Lusta vagy – mondja, akinek

kedvéért naponta szétesel.

Szétszórt vagy. Szanaszét
az életed. Ott állsz, ahol nem,
és ott igen, ahol már régen
nincs hozzád illő halálnem.

III.

A vőlegény agglegényesíti a menyasszonyt

A gyengenő-bérlet lejár,
mint egy mosoly szavatossága.

Álellenőrök jönnek...

Mi vizelünk a Piszóárba,

vagy a férfiak belénk?

Édes mindegy. Te hová tartasz?

A művészet halott. Minden egész.

Feláll, és beint a karnagy.

IV.

Ötven

Az ember felnő valahogy,
nem emel kezét, se kalapot,
nem köszöni, hogy itt van,
nem beszél, meg se nyikkan.

Ahány lesz, éppen annyi.

Hogy van, csak pillanatnyi.

Az is, hogy voltak évek...

Köp testére a lélek.

V.

Fakultatív Rimbaud

Az ember tényleg nem komoly

ötvenévesen. Lohol

a nők elől, gyáva nyúl,

már kívül-belül lazul.

Van modora és stílusa,

nem lóg, illik rá a ruha.

Nyugszik, mikor a nap felkel,

Lillákat bájoló Werther.

VI.

Django elszabadul

A költészet. Olyan, mint egy

pisztoly, céltábla és lövés

nélkül, célzottan elsütve.

A költő? Ahogyan jön és

leszámol (vagy mégse), aztán

továbbáll, idegenebb, mint
valaha. A városban nők
és hullák hevernek megint.

VII.

Vers noir

Ki jő? Csúf idegen.

Túl húson és idegen,
párduc-fölénye olyan,
vacog tőle a fogam,

és reszket minden tagom,
ha nem ér hozzám. Hagyom,
hogy páros rímbe szedjen.
A kínai negyedben.

VIII.

Az Apádság ontológiája

Az örök Gizinek

Sportrovat és a képregény.

Igazolás helyett remény.

Ahogy átolvassa magát

az életem Vilmos apád.

Szólítja valami jel.

Az Úr. – Ott leszel –

súgja, és föléd mosolyog.

Real thing. Fogható dolog?

IX.

Fakultatív Borges

Az idő. Ahogyan folyik.

Áll. Van, aki szerint nincsen.

Lehet mellette s ellene

érvelni, mielőtt minden

szerteszáll. Az idő, amiről

annyi költő énekel

és hallgat. Folyik vagy áll?

Kvantumugrás a halál.

Tetszik

7 ember kedveli. Legyél te az első az ismerőseid közül!

Kapcsolódó írások:

1. **Tornai József: Mint a vörösmárvány; Hogy mindig dicsőítse; Háromkézláb** Nem az a baj, hogy csúnya a hangom, az a...

Cimkék: **Kollár József**

Cimkék: Kollár József